

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Bort Mørk, bort søvne Taage

Citation: Kingo, Thomas: "Bort Mørk, bort søvne Taage", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo04val-shoot-workid61398.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter

Om Domme-Dag, I dend Tone: Vaager op I Christne alle, etc.

BOrt Mørk, bort søvne Taage, Bort Kiødsens daarlig Fred! En hver til Lyvs opvaage, Og flittig Agtsomhed, Thi Dommen fældt skal blive Snart over en og hver, Og dem til Helved drive, Som ey ræt skikket er.

[2] Stort mood kand intet gavne, Slet intet Goods formaar, Naar du skalt Graven favne, Det alt tilbage staar, Hvor herlig en ^{*}60 kand være, Ja stolt og der til riig, Saa skal dog Orme tære Hans arme usle Liig.

[3] Ey nogen magt og Velde, Slegt, Ungdom, Konst og Gunst, Her hielpe kand og gieide, For Gud er alt omsunst, Som efter døden give Skal hver sin Løn og sted, Som hand sig her i Live Har skikket, skaad og teed.

[4] Som gandske intet agter, Det stoort i Verden er, Det Kiødet efftertragter, En Affsky kun tilbær, Og over Arm og Ri||ge, Stoor, Liden, leig og Klerk, Skal Ræt og Dom affsige, Alt effter hvers sit Verk.

[5] I Adams Børn da alle, Som udi Verden her, Paa Tidens Vey dend halle, Fremvandrendes end er, Forsigtig stedse værer, I eders Gang og meed, At I ræt omsorg bærer, For eders salighed.

[6] Ey eder saa anstiller, Som Verden Satans Brud, Fra hende eder skiller, Gaar plat fra hende ud, At I slikt Liv kand føre, Som Gud er tekkelig, Og maa hans Budord giøre, Foruden Falsk og sviig.

[7] I aldt det eder hender, Og kommer eder paa, Til HERren stedse vender, Ald eders sinds Attraa, Aff Hiertet Gud at tiene, Saa vel i brøst som trøst, Sampt lide paa ham eene, Skal være eders Lyst.

[8] I jer skal og saa skikke Mod andre Mennsker, At I dem giører ikke, Det dem til skade er, Men deres Gavn og beste Seer heller flittig paa, Og at det eders Næste, Som eder vel maa gaa.

[9] Mod dem, Elendig' ere, Og udi Nød bested, I skal miskundsom være, Og tee be||hielpsomhed, Dend Nøgne skal I klæde, Dend hungrig give Brød, Dend sorgefulde glæde, Som HERren eder bød.

[10] Alt det aldeles hader, Som Kiødsens Lyster vil, Og ikke Gud tillader, En Affsky har der til, Og aldrig det tilsteder, At nogen Ondskab faar Regiering udi eder, Aff ald Magt dend modstaar.

[11] Naar I og nogen sinde Aff Udyds onde Rood Forrasket eder 61 finde, Da giører straxen Bood, Og altid det saa laver, At synd er eder leed, Og I affløste haver En good samvittighed.

[12] Her ved I hart skal henge, Aff gandske hiertes lid, Ey lade eder trenge Der fra i nogen Tiid, Ey skiøtte hvad I lider For Guds Retfærdighed, Som eder skal omsider Forleene ævig Fred.

[13] Heldst naar hand skal fremsige: Hiid kommer mine Faar! I arve skal mit Rige, I hver og een her staar! I gjorde det I kunde, Som got var i mit Navn Aff eders hiertes grunde, Det er nu eders Gavn.

[14] Men til dend anden skare: Bort, bort || forbandet Pak, Som lodst mit Budord fare, Nu flux til Ilden gak, Med Dievlene at qvide, Dig pak til Pinens sted, Hvor du ald Qval skal lide, Udi ald Ævighed.

[15] O Gud, mig und dend Naade, Jeg saa maa skikke mig, At jeg undgaar dend Vaade, Din Vrede fører med sig, Saa jeg maa finde Lise, Paa Dommens store Dag, Sampt froo og glad dig prise, I ævig Roe og Mag.